

Τα έντεκα βήματα

Στεκόταν στητός, όρθιος, ακίνητος, κοιτάζοντας ίσια μπροστά. Παρακολουθώντας τα αργά, βασανιστικά βήματα, που –λες και με πολύ κόπο– έσερνε πάνω στο χώμα ο μεγαλόσωμος σκούρος ανθρώπινος όγκος που όλο και απομακρυνόταν από κοντά του.

Έβλεπε τα πόδια του να σηκώνονται νωχελικά, τεμπέλικά πάνω από το χώμα και μετά να πέφτουν σηκώνοντας ένα μικρό σύννεφο σκόνης. Και μετά, ένα ακόμα βήμα ανοιχτό, μεγάλο σα μέτρο και πάλι σκόνη.

Κοίταξε ένα γύρο τη χωμάτινη αλάνα πιο μακριά, στο βάθος μπορούσε να διακρίνει κάποιες σιλουέτες, τον τύφλωνε ο ήλιος που έπεφτε πάνω του. Δυνατός, λαμπερός, φως που έλουζε τα πάντα.

Έκλεισε για λίγο τα μάτια μην αντέχοντας το εκτυφλωτικό κάψιμο του ήλιου. Αφέθηκε έτσι στο σκοτάδι, έφερε στο νου του παιδικές εικόνες, μνήμες σαν φω-

τογραφίες, γκραπ-γραπ σαν να τις έβλεπε από εκείνο το βιου-μάστερ, το εικονοσκόπιο που είχε μικρός κι έβαζε μέσα ένα δίσκο με φωτογραφίες. Γκραπ-γραπ, και, κάθε φορά που πατούσε ένα μικρό έμβολο, οι εικόνες εναλλάσσονταν, διαδεχόταν η μια την άλλη.

Στη χωμάτινη αλάνα της γειτονιάς είχε βρεθεί πολλές φορές, τότε που τα παιδιά έπαιζαν ανέμελα μπάλα και τα κορίτσια έκαναν πως έπαιζαν σκοινάκι, ναι έκαναν, αλλά στην πραγματικότητα ήταν εκεί για να θαυμάσουν τ' αγόρια και όλο κρυφά γελάκια, λοξές ματιές και... Τ' αγόρια ιδρωμένα, σκονισμένα ως το κόκκαλο, έδιναν τον καλύτερό τους εαυτό προσπαθώντας να μιμηθούν τα ποδοσφαιρικά τους ινδάλματα, άτσαλα, με τα γόνατα κατακόκκινα από τα χτυπήματα.

Σε κείνη την αλάνα είχε βρεθεί στην ίδια ακριβώς θέση ή μάλλον, όχι ακριβώς την ίδια.

Και τότε έβλεπε ένα ζευγάρι πόδια να ανασηκώνονται σαν σε στρατιωτικό βηματισμό και μετά να σκάνε στο χώμα σηκώνοντας σύννεφα σκόνης.

Βήματα σταθερά ένα, δυο και πάντα το δεξί να προσγειώνεται πρώτο, να βιδώνεται στο χώμα και ξανά ψηλά.

Εκείνα τα έντεκα βήματα, όπως και τώρα, του είχαν φανεί ατελείωτα, αιώνας ατελείωτος.

Ξανάνοιξε τα μάτια, ο μεγαλόσωμος σκούρος άνθρωπος όγκος ήταν πια οκτώ βήματα μακριά του.

Και τώρα, όπως και τότε, βήμα και μέτρο, και πάντα το δεξί να σκάει στο χώμα.

Έσφιξε τα μάτια, τα σφάλισε προσπαθώντας να γυρίσει πίσω στην αλάνα των παιδικών του χρονών, στην αλάνα που ο Μάριος, κρατώντας την μπάλα στο ένα χέρι, μέτραγε τα βήματά του προχωρώντας αργά, σταθερά, ρίχνοντας κλεφτές ματιές προς τα κορίτσια που τώρα είχαν αφήσει το παιχνίδι τους και ζύγωναν πιο κοντά.

Η αγωνία στο κόκκινο. Εκεί, στα έντεκα ακριβώς βήματα, ο Μάριος σταμάτησε. Έσκαψε, σημάδεψε με τη μύτη του σκονισμένου του παπουτσιού μια μικρή βούλα στο χώμα. Έκανε επιτόπια μεταβολή, άφησε την μπάλα να φύγει από τα χέρια του, να πέσει κάνοντας ένα μικρό γκελ και με μια επιδέξια κίνηση του ποδιού τη σταμάτησε ακριβώς πάνω στη βούλα, στο σημάδι που είχε κάνει μόλις προ ολίγου στο χώμα, σηκώνοντας ένα μικρό σύννεφο σκόνης.

Τότε μόνο σήκωσε το κεφάλι του, τίναξε το ξανθό τσουλούφι που ατημέλητα έπεφτε μπρος στα μάτια του και τον κοίταξε.

Τον κοίταξε ίσια σαν να τον σημάδευε, τον κοίταζε, έτσι θυμόταν, με πείσμα ανάμεσα στα μάτια λες και τον σημάδευε.

Τι εικόνα, Θεέ μου! Πόσο έμοιαζαν οι στιγμές, το τώρα με το τότε. Πόσο ίδιες τού φάνηκαν και οι φωνές που, αμυδρά, έφταναν στα αφτιά του.

Τώρα όμως δεν ήταν οι γνώριμες παιδικές φωνές της αλάνας του, δεν ήταν οι φωνές των κοριτσιών που φώναζαν ρυθμικά μια τον Μάριο και μια το όνομά του κρατώντας ίσες αποστάσεις.

Δεν ήταν οι φωνές των μεγάλων αγοριών, που και αυτά είχαν αφήσει στην άκρη το δικό τους παιχνίδι μπάσκετ με μια μπασκέτα κρεμασμένη πρόχειρα σε ένα δέντρο. Και είχαν και αυτά πλησιάσει τον Μάριο σχηματίζοντας κύκλο γύρω του.

Όχι, οι φωνές που άκουγε τώρα ήταν λέξεις, ήχοι που δεν καταλάβαινε, μα φυσικά δεν είχε προλάβει να μάθει ούτε καν τα στοιχειώδη. Ήταν δεν ήταν ένας μήνας που είχε φτάσει, τον είχαν στείλει από το γραφείο, μια μεταφορική εταιρεία να κανονίσει για ένα φορτίο. Του 'χαν πει μάλιστα ότι θα πληρωνόταν πολύ καλά για την εξυπηρέτηση μόλις γυρνούσε.

Και ήταν ό,τι έπρεπε, γιατί, λίγο πριν φύγει, έκανε σχέδια με τη Χαρίκλεια, τη γυναίκα του, μήπως και βάλουν προκαταβολή για ένα σπίτι.

Και μάλωναν για την περιοχή που θα το έβρισκαν: της Χαρίκλειας της άρεσαν τα βόρεια προάστια, αυτός μεγαλωμένος γέννημα-θρέμμα στο Μοσχάτο, εκεί σκεφτόταν να βρουν να μείνουν, από τη μεριά του ποταμού που είχε και άπλα και κτίζανε κάτι μοντέρνες πολυκατοικίες. Πολύ του άρεσε να τις χαζεύει, όταν περνούσε για να πάει στο γραφείο, κοντά στην Πειραιώς.

Ναι, στο Μοσχάτο, ή, τέλος πάντων, κάπου εκεί για να μην αλλάξουν και τα παιδιά σχολειό, μη χάσουν τους φίλους τους.

Και η Χαρίκλεια τού κρατούσε μούτρα, ούτε γεια δεν του είπε, όταν έφευγε για το αεροδρόμιο.

Και κοίτα τώρα πώς έμπλεξε. Ούτε που το κατάλαβε. Από τη δεύτερη κιάλας μέρα που έφτασε ούτε τους δικούς του τηλέφωνο δεν είχε καταφέρει να πάρει. Όρμησαν κάποιοι στο δωμάτιο του ξενοδοχείου και τον πήραν σηκωτό.

Τη γλώσσα δεν την ήξερε, δεν τον άφησαν ούτε τηλέφωνο να κάνει. Κι ας τους έδειχνε κλαίγοντας γοερά τη φωτογραφία που είχε με τη Χαρίκλεια και τα παιδιά από μια εκδρομή στα Μετέωρα.

Ήταν και η μοναδική φωτογραφία που είχε, την είχε στο πορτοφόλι του, δεν το συνήθιζε, μα εκείνη η φωτογραφία, εκείνη η συγκεκριμένη φωτογραφία και τι δεν του θύμιζε...

Φθινόπωρο, τέλη Σεπτέμβρη, του 'χαν μείνει λίγες μέρες άδεια και πήρε τα παιδιά από το σχολείο κι έφυγαν έτσι ξαφνικά, χωρίς πρόγραμμα. Πώς βρέθηκαν στα Μετέωρα κάνεις τους δεν θυμόταν.

Ούτε η Χαρίκλεια, που κάτι τέτοια δεν τα ξεχνούσε. Μπορούσε να περιγράψει με λεπτομέρειες όλα τα ταξίδια, όλες τις εκδρομές. Εκτός από την εκδρομή στα Μετέωρα.